

ПРОФ. ДР РАДОМИР Д. ЋОРЋЕВИЋ¹

Универзитет у Приштини с привременим седиштем у Косовској Митровици
Филозофски факултет, Катедра за социологију

ИСТОРИЈСКО-СОЦИОЛОШКИ ДИСКУРС ГЕНОЦИДА НА СРПСКИМ НАРОДОМ

Сажетак. У раду се истражују разлози у форми историјско-социолошког дискурса, који су довели до тога да се над српским народом изведе више узастопних геноцидних акција у његовој новијој историји – током двадестог века. Геноцидна политика над српским народом, која је извршавана свом жестином током прошлог века, довела је српски народ на границу животног и биолошког опстанка. Његови непријатељи су, пре свега, поједини народи Европе (ближи и даљи суседи али и САД), који сматрају да су прави пример достојанственог узорног демократског народа. Ипак, таква квалификација дата таквим народима није имала утемељења у њиховим очигледним стварним делима. Српски народ је скупо платио њихово (за њих, очигледно, само стратешко питање) а у стварности, стратешко поигравање са ратно-хушкачким и стварним геноцидним радњама према Србима.

Кључне речи: историјски дискурс, српски народ, геноцидна политика.

Увод

Ниједан народ у Европи, (од самих његових почетака) посматрано кроз историју, није био тако дуго излаган константном злостављању. Скоро, може се рећи, да од његовог појављивања на историјској сцени, за српски народ није било предаха од стране завојевачких тежњи појединих народа. То је нарочито дошло до изражаја у његовој новијој историји, током двадесетог века. У том периоду, српски народ је бивао више пута подвргаван отвореном геноциду, претежно од стране њему блиских народа у Европи. Оно што се дешавало српском народу,

---

¹ radomirdjordjevic@gmail.com

могло би се рећи, да се дешавало и још неким другим народима у Европи, али никада у оној форми и на начин како се то дешавало управо њему.

У раду се истражују поједини аспекти историјско-социолошке заснованости такве геноцидне политике над Србима. Отуда, у раду ћемо применити историјски и социолошки аспект разматрања, а који су (по нама) имали удела у оваквом ратном инжињерингу и иживљавању над српским народом, које је ишло чак дотле да су сам српски народ довели на границу животне угрожености и биолошког нестанка. И док се о јеврејском холокаусту, увелико и даље прича, што је за сваку похвалу, и скоро све зна (како, где и зашто), дотле се о српском холокаусту зна врло мало, или чак ни толико. Можда би боље било рећи, да се о српском холокаусту упорно ћути, и претежно, упорно заташкава. Ко то чини и са каквим планом, тешко је рећи без претходног сагледавања тог проблема. Овоме треба додати да и поједине релевантне фракције у данашњем друштву Србије (мање или више), све што чине по питању разоткривања константног геноцида над Србима – чине недовољно, и често, у корист одређених моћника или сила (како у земљи тако и у иностранству) а од чије се моћи и утицаја, захваљујући управо таквом ставу, може лепо профитирати. Свакако, има и оних са којима српски народ никада неће сарађивати, бар не на начин да то поприми форму подаништва. Занимљиво је, напослетку, истражити, и какав је то по својој природи и форми сплет историјско-социолошких разлога, који су „натерали” српски народ да у његовој новијој историји доживи таква понижења.

Један закључак свакако се неминовно намеће – тортура над српским народом је вишевековна и обликована је од стране оних који имају вишевековни анимозитет према српском народу. Да ли се стога може говорити о намерном ускраћивању податка о *српском холокаусту*? Да ли би његово евентуално „откривање”, изазвало национално „буђење” и (скоро) традиционалну „успавану” – савест Срба, када су његови интереси угрожени!?² У вези свега овде изреченог, напомена, да смо у ова наша разматрања укључили делимично и *еџноџрафске, линџвистичке, џолиџичке, друџиџивене и наџасве истџориџске разлоџе*, каки би се истражио у потпуности другачији приступ сагледавања отвореног геноцида над Србима.

Оваква питања, у сваком случају, имају свој угао посматрања и немогуће их је посматрати само у једној димензији. Тек на извесном степену мултидисциплинарности и у складу са *истџориџским временом* и његовим датостима (историјским дискурсом), могуће је, у извесној мери говорити и проникнути у срж злочина

² „Ћутање је најприроднији језик за трагедију. Трагедији Србије није потребан беседник; не треба јој речи да је описују, да је увеличавају. Јер ћутање, а не беседништво, чини трагедију већом. Србијино ћутање данас је дубоко као што је трагедија њена мрачна. Ћутљива патња, патња је која најгласније говори. Страдање које ћути, јесте као сврдло које се увија у савест проузрочника патњи. Такво ћутљиво страдање свету је строги судија, који гавране чини убогима, поништава сву горделивост, загорчава уживање а сав људски напредак поништава. Нечег наопаког има са овим животом. Шта то може бити? Ја не знам, али страдања нас подсећају да се нешто скрива код овог света.” /Свети Николај Охридски и Жички, „*О Евроџи*”, Изд. „Петровград”, 2003.,стр. 46,47./

над српским народом. Уколико овоме додамо и све перфидности које су пратиле такав низ злочина, као и несхватљива лакоћа са којом је извршаван над Србима, онда добијамо чудовишну бестијалност појединих народа над српским народом.

Историјски дискурс и покушај објашњења страдања српског народа

Историјски дискурс није подједнак за све народе. Поједини народи или га имају или га немају, зависно од многих чинилаца и датости које се стварају у одређеном времену. Многи од тих народа чак и не примећују да такав *дискурс* уопште постоји. Код таквих народа, рекло би се, да историјско време „тече”, али оно као да заправо „стоји”, као да такво време нема онај могући очекивани набој, у којем би се један народ доказивао пред самим собом и пред другим народима. Ипак, овде не мислимо на оне народе који су својим начином живота и самом природном средином којом су окружени, на себи својствен начин *означени*, као народи који живе на примитиван начин и на које се гледа као да су још увек на нижем ступњу развоја. Такви народи, скоро да и немају свест о сопству и бивствујућем у свету. Они су често и „ван домашаја” онога што обележава историјски дух и историјски дискурс. Са друге стране пак постоје и народи који нису у положају претходних народа, али су опет, ван домашаја онога што називамо активним чиниоцима светских процеса. За њих се може рећи да су они ван опсега светског историјског дискурса. Такви народи имају свест о себи и о свом историјском изходишту, понекад и више него што би се то од њих очекивало и дало претпоставити. Ипак, они су опет, на сасвим довољној и различитој географској удаљености, да их светска историјска дешавања не дотичу у тој мери, односно, да могу, на било какав начин, бити чиниоци светског дешавања. Ти су тзв. „периферни народи” прилично близу и у жижи светских дешавања, али истовремено и прилично на историјској дистанци, када историјски процеси пођу неким својим не/природним токовима. У таквим околностима, они се повлаче у своју националну љуштуру, док не прође талас „историјског” усуда.

Од таквих народа, који су по извесним особинама не/исторични, разликујемо оне, који су супротно њима исувише *исторични*, тако да их таква дешавања не могу мимоићи, чак и онда када би они то хтели. Они су самим својим постојањем и географском позицијом, на којој су смештени, предодређени да буду често активни судионици историјских дешавања. На таквом фону историјских процеса, такви народи често доживљавају болна историјска искуства, што често резултира или завршава њиховим историјским колапсом, док се у пракси изражава на суров начин (геноцидношћу над њим) и поприма домен апокалиптичног. Градећи „кућу на светском друму” српски народ је себе означио *народом усуда* и историјског дискурса, који се спроводи над њим. У свему осталом, огољена моћ светских моћника, потпуно је брутална и притом индиферентна према сваком оном народу који јој се супротставља у жељи да заштити своје националне

интересе. Дакле, теза о „*кући на светском друму*”, јесте оправдана и у оној мери актуелна, уколико је историјски дискурс тог народа тим више израженији. Могло би се рећи, да је српски народ у том погледу исувише свестан свог историјског дискурса. Отуда и све оне многобројне тешке историјске околности кроз које је пролазио и које су за њега имале превасходно негативне последице.

Балкан – тамни вилајет или ... нешто сасвим друго?

Изузетно је тешко говорити о Србији и српском народу, а да се истовремено не објасни геостратешки положај земље који она заузима. Реч је о Балканском полуострву, Балкану уопште, и региону као саставном делу Европе. Међутим, пошто то припада неком другу кругу разматрања, нећемо сада излазити из оквира задате теме, односно нећемо се бавити анализом његовог историјског и социолошког дискурса и сваке последичности која је проистекла из таквог његовог односа према окружењу.

Балкан, вечита тајна Европе³ и њено вечито чвориште, одакле све полази или се све завршава, нарочито, када је у питању европски континент. Можда је ово и одвећ велико давање значаја једном региону, а које му можда и не припада, или се, можда, ипак варамо? Ипак, како су текла сва досадашња историјска дешавања на простору Балкана, нисмо далеко од истине коју смо изrekli – да је Балкан „чвориште” Европе и у неку руку алфа и омега историје Европе.⁴ Могу се ове речи схватити и као нека врста хвалоспева Балкану и његовом значају па тиме и народима који га настањују, али нама то није циљ. Ми желимо само да сагледамо једну страну „тамног вилајета” Балкана – његову историју, која је и довела до тога, да му се придаје онај значај који он, са мање или више успеха, носи на својим плећима. И што више залазимо у прошлост Балкана, тим више се препознаје и уочава сва његова опхрваност проблемима са којима је суочен, а из тога се увиђа и препознаје пратећи историјски дискурс којим је он „натопљен”. Балкан је по својој логици независан и у приличној мери несхватљив и непредвидљив. Отуда је балкански историјски дискурс специфичан у односу на дискурсе сличне њему, јер проиходи из дубине миленијума који су га формирали и устоличили. Занемаривати га или пренебрегавати је непожељно и нецелисходно. Зато, са једном дозом тријумфализма али и фатализма истовремено, можемо констатовати – да са-

³ „Мада је Балкан на географској карти део Европе, ипак он није само то. Балкан је нешто више него европски југоисток. Он је, као што је већ речено, светска копча. Ова копча има већу одговорност и тежу дужност него Европа.” / „*Balkan i Balkanci*”, НКС, Ниш, 2003, стр. 26./

⁴ Види шире у: „*Балкан и Балканци*”, исто, део: „*Чиме је још Балкан задужио светску културу*”, стр.117. / „Колико је стари Балкан у политичком погледу задужио напредну Европу, лако се може уочити и по томе што су изрази као политика, демократија, монархија, аристократија, тиранин, деспот, аутономија, економија, аутаркија, аутократија (самодржац), старог балканског порекла, док су други као равноправност, слобода речи, одговорност, воља народа, итд. преводи са старогрчког”, исто, стр.124,125./

мо онај ко може да разуме друштвену тектонику Балкана може рећи за себе да је он „кључар Балкана”. Узгред, зар и познати мит о Пандориној кутији – није потекао са подручја Балкана? У свему реченом, увек се мора напоменути и то да српски народ који данас настањује његов средишњи део (а некада, и у давној прошлости већински део), јесте и биће окосница за све што ће се догађати у будућности, као што се то показало не мали број пута и у прошлости.

Истраживање најстарије прошлости Балкана, која, према свим релевантним изворима, припада најстаријим цивилизацијама Европе, немогућа је, уколико у њој не обухватимо и историју српског народа. Смештен у срцу Балкана, тај народ је увек кроз своју историју морао да се доказује у сваком погледу, како би на крају и опстао и остао на том – по много чему – трусном геополитичком подручју.

Када је реч о народима Балкана, онима који га настањују, то је, још увек, велика научна непознаница.⁵ Неким народима Балкана, периодично се давала већа или пак мања политичко-историјска важност, што је међу свим осталим народима Балкана изазивало одређен одијум. Српски народ је током своје вероватно и пребогате историјске прошлости то најбоље изражавао. Много пута хваљен за свој историјски допринос, доживљавао је и периоде када је исто тако понижаван од стране моћника који су били заинтересовани за подручје Балкана, као своје интересне сфере. Други пак балкански народи у целој тој причи, различито су се понашали и у складу са историјским временом повлачили најбоље могуће потезе. Наравно, уколико у овоме не бисмо сагледавали неке моралне назоре, могло би се рећи да су се балкански народи – свако са својим принципима „праведности и моралности” понашали у складу са датом ситуацијом и временом у којем су деловали. Истине ради, многи су у таквим околностима доста добро и „пролазили”, да би нам данас, ти наши најближи суседи, указивали „добронамерно” на наша историјска огрешења, односно, другачије речено – да смо били кооперативнији са страним моћницима и делом тзв. „назови нових народа”, који су у међувремену настали на Балкану, а не острашћени према њима, можда нам се ни би десило, да

---

⁵ Настањеност Балкана, од вајкада је изазивала неспоразуме у научним круговима. Међу првима се спомињу Пеласти (Беласти), Илири, Трачани, Мези, Келти, Дарданци, Грци, Македонци, Срби, да би се у каснијем следу времена формирале и новоуспостављене нације. Теза о доласку Словена на Балкан је данас под снажним преиспитивањем научника (што званичних, што незваничних), који нам износе мишљење, да је изнета теза у основи погрешна и неизводлива из многих рационалних разлога. Уколико се ово докаже као тачно, намеће се само једно мишљење; да је на Балкану (са изузетком старих Грка), поникла и опстајала само једна грана народа – названа у петом веку Словенима. Новија етно-археолошка, лингвистичка и генетска истраживања снажно подкрепљују новонастала истраживања и мишљења, и дају предност српском народу, као једном од главних етно-конституената простора Балкана. Он се као народ одржао на овом простору најдуже, више миленијума. Ипак, током свог развоја, Срби су били изложени, наметнутим верским, политичким и националним утицајима, често наметаним и спољним факторима, али, често и својеволјно, дезинтегришући себе у етничком смислу. Нове нације израсле на телу Срба, веома амбивалентно су се односиле према свом матичном етникуму, да би се на крају двадесетог века многе од њих и јавно одрицале да имају било шта са Србима, водећи се притом, превасходно својим партикуларним интересима.

данас српски народ стоји пред својим највећим изазовом – очувањем своје преостале територије, која му је још остала од претходног одузимања, током многих ратова који су вођени на Балкану. Јасно је да се овде ради о најгрубљој дезавуацији и подметањима српском народу. Реч је о томе да светска геостратешка политика у српском народу није препознала доследног заступника њених интереса. Због тога је српски народ морао да поднесе најтеже консеквенце, и то га је на крају и коштало тако, што су вршене безбројне геноцидне радње над њим. Једино је српски народ морао да буде кажњен, јер је изражавао идеју слободарског духа, што је било довољна основа за гетоизацију и извршавања појединачних геноцидних радњи над њим и сву пошаст која се обрушавала над њим.

Историјско-социолошко-културни дискурс балканских народа и њихова размимоилажења

Многи историчари Балкана склони су да препознавају више етничких и националних скупина (народа) који обитавају на Балкану, док су остали још ригорознији јер сматрају да у основи на Балкану, у генетичком смислу, живе само два различита народа – Срби и Грци. Сви потоњи балкански народи само су, по њима, „производ” ових претходних. У овом, сигурно, смелом размишљању, тешко је не приметити и очигледне културне разноликости код осталих народа Балкана. Како их објаснити у склопу претходних ставова? Могли бисмо рећи, да су оне проистекле из оних, нама иних фактора културног развоја, који су одувек били присутни на Балкану, балканских историјских детерминанти, и који су одувек чинили прекомпоновање већ постојећег. То је временом условило и довело до, појединачног саплеменског нијансирања постојећих разноликости, које су и данас присутне код свих народа Балкана.

Новија историјска сазнања недвосмислено указују на то да је на Балкану, у давној прошлости, постојао само један народ беле расе, раширен целином балканског простора. Било је то пре неких пет миленијума (а можда и више), у оном периоду када се развијала лепенска и винчанска култура и цивилизација. Обе културе биле су блиске култури „белог човека”. Иако нам ранији историјски извори говоре да је на просторима Балкана било више староседелаца, захваљујући новим научним сагледавањем спознајемо, да су сви они били повезани јединственом културом, језиком и обичајима. Иста културна матрица повезивала их је у јединствену целину, али, за странце, она је била прилично несхватљива па тиме и несазнајна. У свему овом, српски народ има огроман значај. Морало би се бити научно слеп, да се то не уочи. Ипак, и поред многобројних изведених доказа, научна сазнања из прошлости остала су и даље доминантна. Она су углавном долазила са Запада и имала су често моћ научног закона. У то се није смело сумњати нити су се из тога могли изводити нови закључци. Моћ Запада је била исувише јака да би се уопште у нешто сумњало, а понајвише у историју. Порекло и периодизација народа и њихове историје завршена је, највећом мером, крајем

XVIII века у Европи. Хегелијанство и марксизам, као доминантни филозофски системи у Европи, били су неприкосновени. Ти и такви мислиоци са Запада упорно су заговарали, када је реч о балканским народима, тезу о више десетина народа који га настањују. Једном народу су чак дали и право првенства у свему – грчком народу, као „*spiritus movens*” на Балкану. Остали су остали на разини развојности у складу са временом. Тешко је данас поверовати у оваква смела и луцидна објашњења историјских процеса на Балкану. Ако се овоме додају и низ нових откривених фалсификовања многих историјских догађаја, а која су плод западних историчара, када је реч о историји народа Балкана, онда, тим више, све постаје очигледније. Западној Европи је био потребан такав Балкан каквим га је она замислила. Сва остала размишљања, уколико би се појавила, била су дискредитована. У нашем случају то се десило са нашим врским историчарем М. С. Милојевићем, чија су открића узнемирила научне кругове, не само код нас већ и у Европи.⁶ Данас је тешко у све ово поверовати иако се све дешавало крајем XIX века. Слобода научног мишљења данас се у битној мери разликује од некадашњег. Ипак, како раније тако и данас, неке ствари се нису промениле, а које се дотичу неких историјских закључака. Остала је група историчара која је одувек служила режиму и она друга, којој је увек, и на срцу, била научна истина – ма каква год она била. Тешко је, отуда, поверовати, да је више десетина народа на Балкану аутохтона, а да је српски народ однекуда, са севера Европе изникао и населио Балкан у петом и шестом веку. Оно што је у свему најчудније, али и за нас корисно да знамо, јесте, да у овом мишљењу има и истине, нарочито у другом делу реченице. Склони смо да прихватимо мишљење које је све присутније у научним круговима, да су Срби као народ, аутохтони на Балкану, али и мишљење да су Срби долазили са Севера Европе. То јесте истина, јер је Срба, у прастара времена, било широм Европе. О томе сведочи увелико етимологија простора данашње Европе. О овоме, др Иван Вучковић, професор на Универзитету „Санта Барбара” из Калифорније пише: „*Као што показује следећа класификација, у старој и модерној науци често налазимо на тврђе да је Венди у овом или оном облику (нпр. *Guinid* као у *Sarmatoru id est Guinedorum*) ђермански назив за Словене под именом Срби: 1) *Wend* (*Wenden*) је ђермански назив за Србе; 2) Срби су Венди, а Венди су Срби; 3) Земља између Сале и Елбе била је насељена Словенима, *Wendима* који су се такође звали Срби; *Winden sind also Serben und das land Winden ist Serbien*; 5) Такозвани *Сармајти* или *Венди Германије и Пољске су Срби.*”⁷*

Да ли у овој доследности појединих историчара као и оних који су их прихватили (некадашњи и савремени), треба тражити некадашња али и савремена (по нас) тенденциозна разматрања о српском народу, који из положаја истинске

⁶ Види шире: др Радомир Ђорђевић, Драгиша Костић, *Животи и дело Милоша С. Милојевића*, „Сербона”, Ниш, 2006, Александар Петровић, „*Праисторија Срба*”, „Пешић и синови”, 2004, стр. 98.

⁷ Иво Вукчевич, „Словенска Германија”, „Пешић и синови”, Београд, 2007. (Ivo Vukcevic, „*Rex Germanorum – populos Sclavorum*”, University Center Press, Santa Barbara, California, USA).

жртве бива третиран као народ који је у суштини геноцидан, јер је заправо и сам узрок свега негативног што се дешавало у Европи и на Балкану? Може ли присуство Срба широм Европе у најстарије време, и на шта упућује обиље историјских извора, преокренути уврежено мишљење у супротно мишљење? „Да су Срби, заправо најранији завојевачи Европе и да треба да се ширеирају као завојевачи.” Да су с тога, потенцијални и стварни реметилачки фактор нестабилности и Европе и Балкана. Очигледно, да је нешто у свему променило свој ток, и да се намерно жели истаћи или оправдати сва негативност на Балкану српским присуством (као неко, ко је заузео тај простор) у V и VI веку.

Народ који је некада био најбројнији на Балкану како пише византијски историчар Халкокондило, сведен је разним мешетарењима западних политичара на свој минорни део, и поред тога он се још увек сматра потенцијално опасним по своје суседе и мир у Европи. Отуда неизбежно питање: да ли то неко жели отварање Пандорине кутије на Балкану, или је она увелико отворена а да тога још нисмо свесни? Свакако да је у свему овом, српски народ већ унапред стигматизиран као реметилачки фактор. Али шта је са осталим актерима „балканске приче” – новонасталим народима на Балкану, који су, евидентно, настали из корпуса српског народа? Сносе ли они било какву кривицу? Вероватно, да. Могуће је о томе проговорити алегорично а све да би се саопштило следеће: „Деца која су порасла, желе да убију своје родитеље.” Разлог за тако нешто у први мах је логички необјашњив, ипак, можда и није? Оцеубице и мајкоубице нису непознати у људској историји. Оно што се тако често догађа на индивидуалном плану, може се пренети и захватити на колективном исходишту.⁸ Уверени смо да размишљања о колективном „Едиповом комплексу” на савременији начин, нису нереална. Има пуно основа, да се о њему бар размишља. Од овога, нису далеко ни размишљања о извођењу и спровођењу геноцидних намера према српском народу. Она су се и десила током двадесетог века, али исто тако од свега овога нисмо далеко ни од психопатологије нових „нација”. Геноцидна политика према српском народу израња из дубине векова, у оном периоду, који можемо назвати и периодом узрастања српског народа као нације, да би своје пуно опредмећење задобио током успостављања своје легалне државе. Неки од суседних народа Срба – Мађари, Бугари, Албанци, у току Првог и Другог светског рата вршили су масовне злочине над Србима. Геноцидно и намах шизофренично понашање осталих тзв. бивших југословенских народа, добило је своју константу у Другом светском рату, када су Хрвати чинили не само ритуално, већ и стварно убијање српског народа. То се поновило и овом последњем рату, (1991–1995). Пре Хрвата, у овом последњем рату, Словенци су такође чинили злочине над недужним српским војницима, младићима, тек стасалим за живот. У Босни се такође одвијала несхватљива људска драма. Сви против свих. Муслимани су чинили злочине над Србима и Хрватима. Срби

⁸ М. Bosanac, Edipov kompleks, u: *Rečnik sociologije i socijalne psihologije*, Informator, Zagreb, 1997, str.147.

над муслиманима и Хрватима. Хрвати над муслиманима и Србима. Злочини су били међусобни, али су српски злочини изгледа били „већи”, ако је судити према оцени међународне заједнице.⁹ Град Сребреница у Републици Српској, добија кључно место за оптуживање Срба, односно, целом свету бива разглашено да су у овом граду Срби извршили „геноцид” над муслиманима, а да ли је то истина или је пак то само још једна у низу пласираних неистина, мање је битно. Својом волшебном политиком, муслимани су Сребреници дали кључни значај. Прича о Сребреници учинила је да је српски народ у основи окарактерисан као геноцидан народ. Ништа није вредело што су Срби у Босни упорно доказивали да таквог злочина (око 8000 жртава) и у том обиму није било. Да је он пре свега резултат онога што се догодило у међусобној борби, и као реакција на злочине муслимана у околним српским селима око Сребренице. Ако је злочина и било, било га је са обе стране. Српске жртве нису исто што и остале. Српски народ је поново страдао, можда не на начин (геноцидно) као у Другом светском рату, али је опет то било страдање са великим последицама по српско национално биће. Овом злочину се придружује и етничка скупина Шиптара (Албанци) са Косова и Метохије, који користе тадашњу атмосферу у југословенској држави (1999), чинећи несхватљиве злочине над српским народом на Косову и Метохији. У све то, напосе се умешала и међународна заједница и њен ратни савез НАТО, који бесомучно чини злочине, бомбардујући незаконито Србију током 1999. године. Разлог за бомбардовање је прозаичан – заштита шиптарског становништва од српске војске, која је желела да заведе ред и мир на простору Косова и Метохије. Злочинци и сепаратисти од стране шиптарског становништва добијају улогу жртве, а праведници постају злочинци. На територији која легално припада Србима, не дозвољава им се успостављање реда и мира, а у циљу противљења отцепљењу територије од стране сепаратиста. Убиства, прогони и гетоизација Срба по енклавама на Косову и Метохији постаје стварност. Докле је то све одишло далеко доказ је и то што већ присуствујемо и успостављању нове државе и новог народа на Балкану – државе „КОСОВА” од стране шиптарске националне мањине. Срби као народ, опет су неизоставни кривци за све што им се догађа.

Поента свега је у појачаном доживљавању емоционалног и фрустрирајућег комплекса новонасталих народа, насталих на разним историјским противречнос-

⁹ „Већ пуних десет година пред нама се исписују најсрамније странице демократије и светске дипломатије; западне демократије – зато што је до краја компромитовала све своје прокламоване принципе, а светске дипломатије зато што је дозволила да је лупежи из западног света вуку за нос и тако чине саучесницима њихових злочиначких планова. Данашње стање западног духа по много чему подсећа на оно које је породило фашизам у срцу модерне Европе. ... Данас смо сведоци како једна брутална политика претвара ОУН у средство присиле и насиља под чијим окриљем се врши право линчовање „непослушних” од стране западних пљачкаша удружених у НАТО-у. Све резолуције Уједињених нација против српског народа донесене су на основу лажних и исконструисаних оптужби. Најдарастичнији пример за то су санкције, које, како по својој намени и начину спровођења тако и по својим последицама, имају геноцидни карактер. (подв. Р. Ђ.) у: Мирко Зуро-вац, „Сигнашуре савремености”, „Ривел Ко”, 2007, стр. 215, 217.

тима и следом неадекватне политике бивших политичких режима на тлу бивше Југославије. Овоме се могу придружити и политички режими суседних народа, који су у југословенској (претежно српској) територији, често видели могућност за своје територијално проширење. Потенцирање таквих тежњи, резултирало је, вештачки створеном мржњом према свему што је српско, па и према самом српском народу, који је један од најаутохтонијих народа на Балкану. Од мржње према свему што је српско, прешло се убрзо на оно најтрагичније – изражавањем геноцидног понашања над српским народом, како би се успоставила нова историјска реалност на Балкану.

Тако се у југословенском вртлогу десило, да су „синови убили своје родитеље”, али се нису могли ослободити и оног што их увелико дефинише као „синове” једних родитеља и језика родитеља. Српски језик – мајка, и даље живи у говору заблуделих синова Балкана. Они покушавају да га се отарасе свим средствима, али им то очигледно не успева у довољној мери. То је уједно и последњи ритуални чин који желе да спроведу „убице родитеља”. Задњи чин и остатак очигледности и истине јесте у томе, да се неки новоуспостављени народи ослободе нечисте савести и крви, коју су понели са извршавањем злочина над Србима. Ипак, тешко је ослободити се „нечисте крви”. Она тече непрестано. Грешници се тешко могу ослободити „првотности” греха, злочина и сопственог сагрешења.

Закључак

У раду смо покушали да изнесемо, неколико (по нама) могућих објашњења геноцидног понашања суседа и бивших „југословенских народа” над српским народом, не везујући геноцидне радње за одређени период. Геноцид над српским народом, вршен је константно и у дугом временском периоду. Такође смо назначили геноцид од стране суседа и светских моћника као и од стране тзв. југословенских народа у бившој СФРЈ (СРЈ). Аутор није улазио у конкретизацију изведених злочина, нити му је то био циљ. Истраживања у овом раду покушала су да осветле природу геноцида са аспекта посматрања историјске и социолошке науке. Отуда, у раду преовлађује посматрање геноцида у тзв. *историјском и социолошком дискурсу*. Он у великој мери подразумева и разматрање у равни филозофског дискурса, али је он назначен само у фрагментима и у раду не преовладава. Назначили смо и тзв „балкански синдром”, који у науци још увек није довољно објашњен. Његово недовољно разумевање, до сада, има катастрофалне последице по народе Балкана, а нарочито по српски народ.

ЛИТЕРАТУРА

Balkan i Balkanci, (2003), НКС, Ниш

Бродел, Ф., (1992), *Сјиси о историји*, „Српска књижевна задруга”, Београд

Vukčević, I., (2007), *Slovenska Germanija*, „Pešić i sinovi”, Beograd

- Виторф, Н., (1997), *Основе националног схваћања*, „Слободна књига – Издања Владимира Максимовића”, Београд
- Ђорђевић, др Р., Костић, Д. (2006), *Животи и дело Милоша С. Милојевића – Најосиораванији српски историчар*, „Сербона”, Ниш
- Ђорђевић, др Р., (2003), *Историјски есеји – О усудима наше историје*, „Сербона”, Ниш
- Ђорђевић, Р., (2012), *Ойсене и лажи – Порекло Албанаца у делима наших историчара новијег времена*, „Кућа књиге Србона”, Ниш
- Јевтић, Ђ., (1998), *Од црног орла до милосрдног анђела*, „Дом културе Грачаница и остали”, Грачаница
- Лексикон њојмова*, (2010), приредио Рихард ван Дилмен, „Клио”, Београд
- Кук, М., (2007), *Крајка историја човечанства*, „Book & Marso”, Београд
- Новаковић, С. (1982), *Историја и традиција*, „Српска књижевна задруга”, Београд
- Февр, Л., (2004), *Борба за историју*, „Српска књижевна задруга”, Београд
- Свети Николај Охридски и Жички, (2003), *О Европи*, „Петровград”, Зрењанин, Нови Сад
- Петровић, А., (2004), *Праисторија Срба*, „Пешић и синови”, Београд
- Зуровац, М., (2007), *Сигнале савремености*, „Ривал Ко”, Београд
- Турчин, П., (2006), *Рај и мир и рај*, „Porta Libris”, Београд
- Тош, Ц., (2008), *У трагању за историјом*, „Клио”, Београд

Radomir D. Đorđević

HISTORICAL – SOCIOLOGICAL DISCOURSE OF THE GENOCIDE OVER THE SERBIAN PEOPLE¹⁰

Summary

This paper researches the reasons in the form of historical-sociological discourse which led to multiple genocidal actions over the Serbian people in his newer history – during the 20th century. Genocidal politics that has been carried out furiously over the Serbian people during the 20th century, led the Serbian people to the edge of their national and biological survival. Above all, the enemies of the Serbian people are the nations of the Europe (neighboring countries and the countries of the Western Europe) as well as the U.S.A., which pride themselves on being the paragon of democratic nations. However, such classification, given to the aforementioned countries, didn't have foundation in their real deeds. Serbian people paid the tragic cost of the biological survival caused by their strategic and war - games as well as their genocidal actions over the Serbian people.

Key words: discourse, Serbian people, genocide, democracy.

---

¹⁰ Рад је примљен 3. новембра 2012, а прихваћен за објављивање на састанку Редакције Зборника одржаном 19. децембра 2012.